

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou v právní věci

žalobce **L. Ď.**, narozeného dne X,
bytem X

zastoupeného Mgr. Pavlem Kropáčkem, MBA, advokátem
sídlem Pobřežní 394/12, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. MD-19709/2025-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. MD-19709/2025-160/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 6. 2024, čj. MHMP 1138410/2024/DeL (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze dvou dopravních přestupků podle § 125c

odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, a byla mu uložena sankce v podobě pokuty ve výši 37.500 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců, a dále povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální výši 1.000 Kč. Změna prvostupňového rozhodnutí spočívala ve změně části výroku a odůvodnění týkající se zjištěné hodnoty delta-9-THC tak, že původní znění: „...byla zjištěna přítomnost látky THC v koncentraci 7,8 ng/ml“, na „...byla zjištěna přítomnost látky THC v koncentraci min. 6,5754 ng/ml“. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce dle správních orgánů porušil povinnosti mu uložené v § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, neboť řídil bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy mohl být pod jejich vlivem, čímž spáchal z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále též jen „**první přestupek**“). Dále žalobce porušil povinnosti uložené mu v § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, kdy byl policistou vyzván, aby se podrobil vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, kterému se odmítl podrobit, čímž úmyslně spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále též jen „**druhý přestupek**“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, věcně nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Předně žalobce namítl zásadní vady skutkových zjištění a nezákonnost postupu správních orgánů. Dle názoru žalobce celý spisový materiál obsahuje rozpory, formální vady a nesprávnosti v hodnocení důkazů, zejména označení návykové látky v prvostupňovém rozhodnutí, která nebyla objektivně zjištěna, tj. amfetamin či metamfetamin (AMF/MET). Navíc, i kdyby byla tato látka naměřena v uvedené koncentraci 7,8 ng/ml, nedosahovala by ani limitní hodnoty stanovené dle nařízení vlády č. 41/2014 Sb. Správní orgán I. stupně sice konstatoval pozitivní výsledek orientačního vyšetření na tyto látky, nezjišťoval však její skutečnou hladinu prostřednictvím odborného lékařského vyšetření. Na tuto námitku následně žalovaný nijak věcně nereagoval, pouze konstatoval, že je irelevantní, čímž porušil § 89 odst. 2 správního řádu. Z tohoto důvodu je prvostupňové rozhodnutí nezákonné a rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i z důvodu vnitřní rozpornosti, kterou spatřuje v logicky nesourodém odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný pouze mechanicky rekapituluje jednotlivé odvolací námitky, avšak následně je ignoruje nebo odmítne s obecnou úvahou, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. K tomu žalobce též odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS), sp. zn. 4 Azs 55/2003, a Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 6 A 48/92. Žalovaný se v rozporu se svou povinností nevypořádal ani s námitkou žalobce, že po spáchání přestupku nabídl finanční příspěvek ve prospěch organizace pomáhající obětem dopravních nehod, což je okolnost významná pro posouzení výše sankce.
6. Žalobce též namítl, že v průběhu řízení došlo ke změně skutkového stavu. Žalovaný zcela upustil od zmiňování přítomnosti AMF/MET, a tedy fakticky vycházel pouze z přítomnosti jediné látky - THC, navíc v nižší koncentraci oproti správnímu orgánu I. stupně, po odečtení nejistoty měření (tj. snížení z 7,8 ng/ml na min. 6,5754 ng/ml). Ani jedna z těchto skutečností však nevedla ke přehodnocení přiměřenosti původně uložené sankce, protože se

žalobce domnívá, že žalovaný nerespektoval zásadu individualizace správního trestu a hodnotil pouze mechanické překročení limitu. Žalovaný se touto změnou nijak nezabýval, čímž porušil též povinnost řádného zjištění skutkového stavu věci podle § 3 správního řádu, a takový postup je i v rozporu s judikaturou správních soudů o individualizaci, proporcionalitě a přezkoumatelnosti uložené sankce, a dále v rozporu se zásadami správního trestání a § 37 písm. g) zákona č. 250/2016 Sb. V rozhodnutí chybí totiž jakékoliv podrobnější hodnocení osobních, sociálních nebo majetkových poměrů žalobce.

7. K tomu žalobce dodal, že uložená sankce zákazu činnosti (řízení motorových vozidel) je pro něj nejen přísný, ale fakticky likvidační zásah do jeho pracovního, a tudíž i osobního života, neboť žalobce je profesionální řidič. V této souvislosti žalobce navrhl, aby soud moderoval výši uložené sankce podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního a odkázal na rozsudek NSS, sp. zn. 1 As 30/2004, či 7 As 22/2012, nebo Krajského soudu v Brně, sp. zn. 29 A 250/2016). Žalobce konkrétně požadoval, aby soud upustil od uložené sankce zákazu činnosti či zkrácení doby zákazu činnosti, a to z důvodů, že nebylo prokázáno, že žalobce byl pod vlivem návykové látky, že koncentrace THC byla po odečtení nejistoty měření nižší, aniž by se to odrazilo v uloženém trestu, a že výkon trestu zákazu činnosti pro žalobce představuje likvidační zásah do profesního a osobního života. Žalovaný přitom o skutečnosti, že žalobce je profesionální řidič věděl a chtěl být v této věci též vyslechnut, žalovaný však tyto skutečnosti nezohlednil, což opět odporuje judikatuře NSS (sp. zn. 1 Afs 1/2012, 1 As 9/2008 nebo 5 As 3/2010).
8. Další námitkou žalobce bylo tvrzení o porušení zásady ústnosti řízení podle § 36 správního řádu a práva na spravedlivý proces. Žalobce se včas a řádně omluvil z ústního jednání ze zdravotních důvodů a požadoval náhradní termín, správní orgán I. stupně a žalovaný projednali věc v nepřítomnosti žalobce. Žalovaný přitom tento postup žalobce považoval za obstrukce bez jakéhokoliv faktického základu.
9. Konečně žalobce namítl, že byl v rozporu se zákonem uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., odmítnutí podrobit se vyšetření. Žalobce naopak, bezvýhradně vyhověl výzvě policejní hlídky a podrobil se orientačnímu vyšetření (test ze slin). Podstoupení odborného lékařského vyšetření odmítl až následně, tedy v rámci dalšího postupu. To v souladu s § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb., zakládá právní fikci, že se na takovou osobu hledí, jako by byla pod vlivem návykové látky, nejde však již o výše uvedený přestupek. Žalovaný tak dle názoru žalobce provedl nesprávnou právní kvalifikaci přestupku a v důsledku toho i výměry sankce.
10. Žalobce k žalobě dále kromě plné moci a osvědčení o registraci zástupce žalobce k DPH přiložil přílohy, které jsou též součástí obsahu správního spisu (sdělení FNB k možné odchylce výsledku toxikologických analýz ze dne 4. 2. 2025, odvolání ze dne 4. 7. 2024, prvostupňové i napadené rozhodnutí), a dále stanovisko Ústavu soudního lékařství 2. LF UK a Nemocnice na Bulovce k vydávaným hladinám omamných a psychotropních látek v krevních vzorcích klientů PČR ze dne 21. 8. 2020, certifikát k odbornému testu na omamné látky v séru (5x), osvědčení o splnění podmínek auditu II Toxikologické laboratoře Nemocnice na Bulovce ze dne 1. 11. 2019, a osvědčení o registraci Toxikologické laboratoře Nemocnice na Bulovce v Registru klinických laboratoří ze dne 1. 11. 2019, u posléze uvedených dokumentů však žalobce v žalobě neoznačil, k jakému tvrzení je konkrétně dokládá.

11. Součástí žaloby byl rovněž návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, kterému soud nevyhověl usnesením ze dne 23. 6. 2025, čj. 1 A 23/2025-36, v právní moci dne 24. 6. 2025.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se žalobními námitkami nesouhlasil. Setrval na tom, že jeho rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné a věcně správné, přitom dostatečně zvážil všechny okolnosti mající vliv na výši trestu. Ve věci nedošlo ke změně právního stavu věci. Dále žalovaný nesouhlasil s porušením práva na ústní jednání. V podrobnostech žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, kde byly námitky uplatněny a vypořádány.
13. Žalovaný na základě výše uvedeného navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Podstatný obsah správního spisu

14. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že žalobce dne 6. 5. 2023 v 8.35 hod. řídil motorové vozidlo tovární značky Avia, registrační značky AKA 0903, v Praze 8, v ulici Thámová, kde byl u domu č. 34 zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Na výzvu policisty se žalobce podrobil orientačnímu vyšetření pomocí přístroje DrugWipe 5SP ke zjištění, zda nebyl pod vlivem návykové látky. Uvedený test ukázal pozitivní hodnoty na látku THC. Po pozitivním orientačním vyšetření byl žalobce policistou vyzván, aby se podrobil vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, kterému se podrobil. Rozborem vzorku odebraného séra žalobce v 9.45 hod byla zjištěna přítomnost látky THC v koncentraci 7,8 ng/ml. Dále se žalobce podrobil orientačnímu vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, přístrojem Alcotest Dräger 7510. První dechová zkouška v 8:39 hod. vykazala hodnotu 0,33‰ alkoholu. Druhá dechová zkouška v 8:45 hod. vykazala hodnotu 0,32‰ alkoholu. Při zvážení odchylky $\pm 0,24\%$, vycházejí z pracovního postupu č. 114-MP-C008-08, metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu, vyhotovený Českým metrologickým institutem, oblastní závod Praha ze dne 15. 12.2008, dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že byla naměřena nejnižší skutečná hladina alkoholu ve výši 0,09‰ alkoholu.
15. Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že žalobce dne 24. 9. 2023 v 8:25 hod. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky VW, registrační značky 1SK 9844, v Praze 8, v ulici u Parkánů, kde před domem č. 19 byl žalobce zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Na výzvu policisty se žalobce podrobil orientačnímu vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou. Orientační vyšetření pomocí přístroje Drugwipe 5SP mělo pozitivní výsledek na látky THC a AMP/MET. Po pozitivním orientačním vyšetření byl žalobce policistou vyzván, aby se podrobil vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, kterému se žalobce odmítl podrobit.
16. Policie ČR první přestupek předala správnímu orgánu I. stupně k projednání přestupku předáním věci podle trestního řádu ze dne 15. 5. 2023, čj. KRPA-159934-29/TČ-2023-001312-ZPŘ, resp. druhý přestupek oznámením přestupku ze dne 24. 9. 2023.
17. Ve správním spisu jsou dále v souvislosti s prvním přestupkem založeny tyto písemnosti: výpis z evidenční karty řidiče s celkem 13 záznamy od roku 2007, opis z evidence rejstříku trestů ze dne 6. 5. 2023 s jedním záznamem, výsledkový list toxikologického vyšetření z krve a moči ze dne 9. 5. 2023 Ústavu soudního lékařství 2. LF UK, toxikologické laboratoře Fakultní nemocnice Bulovka (FNB), orientační toxikologické vyšetření moči ze dne 6. 5. 2023 FNB, dále výzvu ze dne 6. 5. 2023 k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření

podle § 21 odst. 1 zákona č. 65/2017 Sb., kterou žalobce podepsal, žádost o provedení zdravotního výkonu ze dne 6. 5. 2023, úřední záznam ze dne 6. 5. 2023, čj. KRPA-159934-3/ČJ-2023-001363, dále úřední záznam ze dne 6. 5. 2023, čj. KRPA-159934-21/TČ-2023-001312, o zákazu v pokračování v jízdě, a další úřední záznamy, čj. KRPA-159934-4/TČ-2023-001312, a KRPA-159934-22/TČ-2023-001312, dále záznam ze dne 6. 5. 2023 o zahájení úkonů trestního řízení čj. KRPA-159934-5/TČ-2023-001312.

18. Žalobce byl v souvislosti s prvním přestupkem vyslechnut podle trestního řádu, o čemž byl sepsán protokol ze dne 6. 5. 2023, čj. KRPA-159934-19/TČ-2023-001312, a bylo mu sděleno podezření ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, bylo mu poskytnuto poučení zadržené osoby, dále poučení podezřelému, a poučení o poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných.
19. V souvislosti s druhým přestupkem jsou ve správním spisu dále založeny tyto písemnosti: úřední záznam ze dne 24. 9. 2023, čj. KRPA-319435-1/PŘ-2023-000065-32, jedno CD s fotodokumentací, resp. s videonahrávkou odmítnutí žalobce podrobit odbornému lékařskému vyšetření, fotokopie testu Drugwipe 5SP, úřední záznam ze dne 24. 9. 2023, čj. KRPA-319435-1/PŘ-2023-000065-32, o průběhu silniční kontroly a o jednání žalobce, výpis z evidenční karty řidiče ze dne 12. 10. 2023 se 14 záznamy.
20. Součástí správního spisu jsou také ověřovací listy a kalibrační protokoly použitých měřících přístrojů.
21. Dne 23. 10. 2023 vydal správní orgán I. stupně příkaz, čj. MHMP 2199007/2023/Tas, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání obou výše uvedených přestupků na základě doložených listinných dokladů. Žalobce podal proti tomuto příkazu dne 10. 11. 2023 odpor.
22. Dne 6. 3. 2024 zaslal správní orgán I. stupně žalobci předvolání, v němž žalobci oznámil zahájení řízení dne 3. 11. 2023 a předvolal jej k ústnímu jednání o přestupcích dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Ústní jednání nařídil správní orgán na den 17. 4. 2024, přičemž v rozsáhlém poučení žalobce mimo jiné poučil o podmínkách projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného; v tomto poučení výslovně na straně 3 uvedl následující: „[ú]stní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu (§ 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky). Předvolaný je tedy povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit (§ 59 správního řádu). Nebude-li omluva učiněna prokazatelným způsobem nebo bezodkladně, nemusí jí správní orgán akceptovat. Jako závažný důvod pro nedostavení se lze akceptovat zejména pracovní neschopnost uznanou lékařem, [...]. Za závažné důvody nelze považovat výkon podnikání či zaměstnání, pracovní aktivity, [...]“.
23. Žalobci bylo předvolání k ústnímu jednání doručeno dne 11. 3. 2024 (doručenka na č. l. 52 správního spisu).
24. Dne 16. 4. 2024 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně oznámení o převzetí zastoupení a omluvu z nařízeného ústního jednání prostřednictvím datové zprávy svého zástupce. Jedinou přílohou datové zprávy byla plná moc zástupci žalobce. Žalobce prostřednictvím svého zástupce správnímu orgánu sdělil, že se z jednání omlouvá pro dočasnou pracovní neschopnost. Žalobce současně požádal o stanovení nového termínu jednání.

25. Ve správním spisu je dále založen protokol o ústním jednání ze dne 17. 4. 2024, čj. MHMP-819060/2024/DeL. Správní orgán I. stupně následně vydal dne 18. 6. 2024 rozhodnutí čj. MHMP 1138410/2024/DeL, kterým žalobce shledal vinným z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. b) a d) zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 37.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
26. Pro úplnost (neboť tato skutečnost se netýká předmětu řízení) soud dodává, že správní spis obsahuje rovněž usnesení ze dne 21. 6. 2024, čj. 1148994/2024/DeL, kterým správní orgán I. stupně s ohledem na změnu právní úpravy přestupků účinnou od 1. 1. 2024, zastavil řízení vedené se žalobcem v části týkající se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť daný skutek již nebyl přestupkem (žalobce nepředložil příslušné doklady na výzvu policisty ke kontrole).
27. Žalobce podal dne 8. 7. 2024 proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání ze dne 4. 7. 2024.
28. Žalovaný poté dne 7. 5. 2025 vydal napadené rozhodnutí, kterým podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil prvostupňové rozhodnutí v části týkající se údaje o koncentraci látky THC po odečtení nepřesnosti měření, a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Z napadeného rozhodnutí žalovaného též vyplynulo, že doplnil spisovou dokumentaci o vyjádření FNB k možné odchylce výsledků toxikologických analýz a následně vyzval žalobce k vyjádření k doplnění spisové dokumentace. V reakci na tuto výzvu žalobce navrhl svůj výsledek zejména ke kritériím ukládání sankcí, přiměřenosti a nelikvidačnosti uložené sankce, neboť žalobce neměl do té doby možnost se k tomu vyjádřit, a dále chtěl být žalobce vyslechnut k možnosti přispět na pomoc obětem dopravních nehod. Soud v této souvislosti uvádí, že tuto část spisu v předloženém spisovém materiálu nedohledal, ovšem obsah těchto listin ani popsany průběh řízení po podání odvolání nebyl mezi účastníky řízení sporný, přičemž odkazované vyjádření FNB žalobce sám předkládal soudu v příloze k žalobě. Toto pochybení proto nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí nebo řízení předcházející jeho vydání.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. K projednání a rozhodnutí věci soud nařídil na den 8. 9. 2025 ústní jednání na základě žádosti žalobce podle § 49 s. ř. s.
30. Na jednání setrvali účastníci řízení na svých dosavadních stanoviscích a procesních návrzích.
31. Žaloba **není důvodná**.
32. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.
33. Podle § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), **ve znění účinném do 31. 12. 2023**, které je relevantní pro tuto věc (dále jen „zákon o silničním provozu“), [ř]idič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu⁷⁾ ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem⁴⁶⁾ (dále jen „jiná návyková látka“).

34. Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.*
35. Podle § 125c odst. 5 písm. a) téhož zákona se za přestupek uloží pokuta od 25 000 Kč do 50 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), [...].
36. Podle § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona *[ř]idič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem,*
37. Podle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky,*
38. Podle § 125c odst. 5 písm. c) téhož zákona se za přestupek uloží pokuta od 2 500 Kč do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b).
39. Podle § 125c odst. 6 písm. a) téhož zákona *[z]ákaz činnosti se uloží na dobu od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d) [...].*
40. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *[r]ozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*
41. Ze skutečností tak, jak vyplynuly a jsou doloženy ve správním spisu, soud nemá žádné pochybnosti o dostatečně zjištěném skutkovém stavu, z něhož vycházely i správní orgány, a který se opírá o důkazy založené ve správním spisu. Žalobce se prokazatelně dopustil dvou přestupků podle zákona o silničním provozu, za které byl potrestán trestem uloženým ve společném řízení. První přestupek spočíval ve skutečnosti, že žalobce řídil motorové vozidlo poté, co po požití návykových látek byl pod jejich vlivem, a to jednak pod vlivem THC, jehož přítomnost odhalilo orientační vyšetření na testeru Drugwipe 5SP, a to v zjištěné koncentraci 7,8 ng/ml poté, co se žalobce podrobil odbornému lékařskému vyšetření krve a moči. Tuto hodnotu žalovaný ve svém rozhodnutí opravil poté, co si ke svému rozhodnutí vyžádal stanovisko odborného pracoviště FNB k přípustným nejistotám analýzy koncentrace, a to na výši 6,5754 ng/ml. I po odečtení nejistoty měření tak zjištěná hodnota THC stále výrazně přesahovala přípustnou míru koncentrace (2 ng/ml). U žalobce byla dále zjištěna i přítomnost alkoholu na základě orientačního vyšetření na dechovém testeru Dräger v hodnotě postupně 0,33‰, resp. 0,32‰, ve výsledku pak 0,09‰ po zohlednění možné odchylky měření $\pm 0,24\%$. Druhý přestupek pak žalobce spáchal tím, že poté, co mu byly při silniční kontrole při orientačním vyšetření zjištěny pomocí testeru Drugwipe 5SP

pozitivní hodnoty na látky THC/AMF/MET (což je i doloženo fotodokumentací ve správním spisu), odmítl se podrobit odbornému lékařskému vyšetření za účelem stanovení míry jeho ovlivnění návykovou látkou. Uvedené přestupky jsou pak ve výroku prvostupňového rozhodnutí nejen přesně popsány, ale i přesně podřazeny pod příslušná ustanovení zákona o silničním provozu v příslušném časovém znění. Soud tak nemá pochybnosti o správnosti závazné části správního rozhodnutí, kterým je pouze výroková část.

42. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku tak musí kromě dalších stanovených náležitostí obsahovat též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, neboť vydané rozhodnutí musí jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. V zájmu právní jistoty obviněného proto musí být skutek ve výroku rozhodnutí popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. (k povaze a obsahu výrokové části rozhodnutí srov. přiměřeně např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, j. 2 As 34/2006-73, a dále rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009-69, či analogicky usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1157/2007). Pouze výroková část rozhodnutí je přitom závazná.
43. Žalobce však namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitku, že v jeho krevním vzorku nebyl zjištěn žádný metamfetamin, přesto je mu tato skutečnost kladena k tíži prvostupňovým rozhodnutím. Dále se žalovaný nevypořádal s námitkou, že žalobce nabídl finanční kompenzaci za své jednání (k tomu viz podrobnější hodnocení soudu pod bodem 59. níže) a dále je dle žalobce napadené rozhodnutí žalovaného též vnitřně rozporné, neboť odůvodnění rozhodnutí je logicky nesourodé.
44. Tyto námitky nejsou důvodné. Předně soud připomíná závěry ustálené judikatury NSS k otázce nepřezkoumatelnosti, byť vztahující se k soudním rozhodnutím, které jsou však zcela aplikovatelné i na rozhodnutí správních orgánů.
45. Z konstantní judikatury NSS k výkladu pojmu nepřezkoumatelnosti vyplývá, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci (srov. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007-64, a ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005-245). Nepřezkoumatelné bude dále typicky takové rozhodnutí, ve kterém soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo

tam, kde není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Naopak nepřezkoumatelnost nelze spatřovat v dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS).

46. Je též vhodné dodat, že dle NSS pouhý nesouhlas účastníka řízení s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky uvedeného soudu ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163). „*Nepřezkoumatelnost není ani projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí.*“ (srov. rozsudky ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35). Zároveň nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí v projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, bod 29). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) dále vyplývá povinnost soudů odpovědět především na klíčové a důležité argumenty procesních stran (viz např. rozsudek ESLP ze dne 22. 2. 2007 ve věci *Krasulya proti Rusku*, č. 12365/03, bod 50).
47. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí žalovaného takovými vadami netrpí.
48. Jak bylo uvedeno výše, výroková část napadeného i prvostupňového rozhodnutí splňuje požadavky na svůj obsah a je dostatečně opřena o skutečnosti a důkazy založené ve správním spisu. Na druhé straně soud uvádí, že žalobce zřejmě svou námitkou nepřezkoumatelnosti mířil na nepřesnou formulaci *odůvodnění* prvostupňového rozhodnutí, které na třetí straně v předposledním a posledním odstavci odůvodnění výslovně používá v souvislosti s naměřenou koncentrací označení „*metamfetamin*“, aby následně v odkazu na nařízení vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou (dále jen „nařízení vlády č. 41/2014 Sb.“) opět vztáhl naměřenou hodnotu k návykové látce delta-9-tetrahydrokanabinol (9-THC), tj. 2 ng/ml. „Problémem“ se tak jeví v daném kontextu slovíčko „*metamfetamin*“, ačkoliv všechny ostatní skutečnosti (tj. konstatování naměřené koncentrace THC popsané v návěti výroku týkajícího se prvního přestupku, a odkaz na maximální přípustnou limitní hodnotu THC uvedenou ve stanovisku FNB) nasvědčují, že správní orgán I. stupně měl na mysli „*THC*“. Soud k tomu uvádí, že z těchto skutečností nelze než dospět k závěru, že v daném případě šlo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zcela jistě o písařskou chybu pravděpodobně způsobenou nepozorností při využití jiné šablony rozhodnutí, vztahující se k návykové látce metamfetamin. Podstatné však je, že uvedené pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci byla uložena sankce za přestupky, které jsou jednoznačně popsány ve výrokové části rozhodnutí, kdy ani v jednom z nich nebyl trestán za ovlivnění návykovou látkou metamfetamin, jak nesprávně uváděl žalobce. Z napadeného rozhodnutí žalovaného přitom vyplývá stejné zdůvodnění ze strany 4 ve čtvrtém odstavci ze shora. Žalovaný se zaměřil na citaci výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na zdůraznění změny výše koncentrace zjištěné návykové látky, kterou byla THC. Nelze proto žalobci přisvědčit, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný

prezkoumatelně, byť stručně, uvedl k této námitce vše podstatné. Žalobci skutečně nebylo v žádném okamžiku řízení o tomto přestupku kladeno k tíži, že by byl ovlivněn návykovou látkou (met)amfetamin, přestože nebyla zjištěna.

49. V žádném případě pak nelze z této zřejmě písařské chyby jakkoliv dovodit závěr, že došlo ke změně skutkového stavu ve prospěch žalobce, aniž by tato skutečnost byla zohledněna ve vyměřené sankci. V daném případě šlo jen o upřesnění prvostupňového rozhodnutí v otázce stanovení koncentrace zjištěné látky THC, neboť prvostupňový orgán v neprospěch žalobce nezohlednil nepřesnost měření, resp. toxikologické analýzy, která by byla rozhodující v případě, že by se tato hodnota po zohlednění nepřesnosti měření dostala na či pod úroveň přípustné maximální možné hodnoty koncentrace dle nařízení vlády č. 42/2014 Sb. To však ani zdaleka nebyl případ žalobce. Nešlo tedy o případ, jak se snaží účelově tvrdit žalobce, že by původně byla žalobci vytýkána přítomnost dvou různých návykových látek THC a AMF/MET a posléze by žalovaný opravil prvostupňové rozhodnutí tak, že by nově ukládal sankci za přítomnost pouze jedné návykové látky, aniž by nově uloženou sankci uložil v mírnější výši.
50. K tomu soud odkazuje též na závěry NSS v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34, č. 3837/2019 Sb. NSS, z nichž plyne, že odvolací správní orgán je „[v] souladu se zásadou dvouinstančnosti řízení a s apelační zásadou [...] oprávněn změnit prvoinstanční rozhodnutí, dojde-li k závěru, že je vadné [viz § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád]. Ba dokonce platí, že zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit.“ Řízení před správním orgánem I. stupně a před odvolacím orgánem přitom tvoří spolu jeden celek.
51. Pokud žalobce namítal nepřezkoumatelnost z důvodu vnitřní rozpornosti, takovou vadu napadeného rozhodnutí soud rovněž neshledal. Žalobce tuto námitku konkrétněji nevymezil, proto se soud nedozvěděl, v čem spatřoval „logickou nesourodost“ či „vnitřní rozpornost“ odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se ve svém rozhodnutí věcně věnoval všem uplatněným žalobním námitkám, které mohly mít vliv na posouzení věci. Přestože je napadené rozhodnutí spíše stručnější, nejedná se dle názoru soudu o nepřezkoumatelnost tak, jak jí vymezila výše citovaná judikatura, neboť ze závěrů žalovaného je zřejmé, jakými úvahami se řídil, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v odvolání, proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Zbývá zopakovat závěry plynoucí z výše citované judikatury NSS, že pouhý nesouhlas s věcným posouzením žalovaného ještě nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. Ani tato námitka tak není důvodná.
52. Soud dále neshledal ani prostor pro vyhovění návrhu žalobce na moderaci uložené sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s., zejména pro upuštění od uloženého zákazu řízení motorových vozidel, případně jeho výrazné zkrácení. K otázce moderace sankcí v řízení o přestupcích existuje bohatá judikatura správních soudů, zejména NSS. „Soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti sankce jen v situaci, kdy je soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil

ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.“ (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS).

53. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí na str. 7. zcela jasně uvedl, že při ukládání sankce hodnotil všechna kritéria podle § 37 až 40 zákona o odpovědnosti za přestupky a přihlédl zejména k závažnosti přestupků, ke způsobu jeho spáchání, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě přestupce. Žalobce měl přitom v době rozhodování správního orgánu 14 záznamů podléhajících evidenci podle zákona o silničním provozu, přičemž v roce 2023 byl jednou i sankcionován. Dále správní orgán I. stupně zdůraznil, že žalobce se dopustil přestupků opakovaně. Tyto skutečnosti hodnotil správní orgán jako přitěžující. Na druhou stranu zohlednil i polehčující okolnosti, kdy ve prospěch žalobce svědčilo, že při spáchání přestupků nedošlo ke škodě na majetku, zdraví či životech ostatních účastníků silničního provozu. Všechny tyto skutečnosti pak vedly správní orgán I. stupně ke stanovení výměry pokuty i zákazu řízení motorových vozidel v polovině rozpětí příslušných zákonných sazeb. Proto správní orgán shledal uloženou sankci za přiměřenou, a to i z hlediska splnění požadavku individuální, jakož i generální prevence.
54. Žalovaný přezkoumával závěry správního orgánu I. stupně ohledně uložené sankce na straně 4 napadeného rozhodnutí a námitku nepřiměřené výše, resp. nedostatečného hodnocení kritérií pro ukládání sankcí shledal neopodstatněnou. Posouzení v prvostupňovém rozhodnutí považoval za zákonné a splňující požadavky na řádné odůvodnění tak, jak stanovila judikatura, na kterou odkazoval i sám žalobce. Žalovaný dodal, že NSS v citovaných rozsudcích taktéž uvedl, že trest musí být uložen v souladu se zákonnou sazbou a pachatel nemůže očekávat automatické zmírnění trestu jen kvůli subjektivním obtížím, pokud nejsou řádně doloženy. Tvzení o likvidačnosti trestu žalobce nijak nepodložil, přičemž žalovaný dodal, že ztráta zdroje obživy je důsledkem vlastního protiprávního jednání žalobce, nikoliv nepřiměřenosti sankce. Pokud se žalobce dovolával nedostatečného hodnocení jeho osobních poměrů, žalovaný k tomu s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 1544/2015 připomněl, že zohlednění osobních poměrů je podmíněno jejich prokázáním, tj. důkazní břemeno leží na žalobci, který svou povinnost nesplnil. Proto bylo dostačující obecné hodnocení osobních poměrů žalobce.
55. Soud se s uvedeným posouzením druhu a výměry sankce správních orgánů zcela ztotožnil a odkazuje na něj. Neshledal přitom, že by správní orgány vybočily ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jejich hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, či že by správní orgány nevzaly do úvahy všechna zákonná kritéria. Naopak, správní orgány vzaly v potaz všechny dostupné informace, které měly a které mohly být vyhodnoceny jak v prospěch, tak v neprospěch žalobce, tyto skutečnosti poměřily, a protože v případě žalobce existovaly jak polehčující okolnosti, tak i významné přitěžující okolnosti, rozhodly o uložení trestu v polovině stanovené sazby, která v případě trestu pokuty začíná na 25.000 Kč (dle nejprísněji trestného z dotčených přestupků), a v případě trestu zákazu činnosti (řízení motorových vozidel) začíná zákazem na jeden rok. Nebyly dány ani podmínky pro upuštění nebo podmíněné upuštění od uložení sankce dle § 42 a § 43 zákona o odpovědnosti za přestupky a o řízení o nich.
56. Soud dále neshledal, že by uložená sankce byla pro žalobce likvidační, a to rovněž s ohledem na fakt, že žalobce toto tvrzení žádným způsobem nedoložil, a to ani v řízení před soudem, který mohl takovou skutečnost zohlednit v rámci moderace výše sankce (k tomu viz např.

rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2021, čj. 1 As 381/2020-43). Soud tak neměl vůbec žádné indicie o tom, že by uložená sankce již přesahovala svůj výchovný, a tudíž přiměřeně citelný účel. Žalobce nepředložil soudu žádné výpisy z účtu či jiné doklady, které by prokazovaly jeho měsíční příjmy z činnosti profesionálního řidiče, a měsíční výdaje na živobytí, které by v důsledku uložené povinnosti zaplatit pokutu žalobci způsobily existenční problémy. Rovněž tak nedoložil ani netvrdil výši příjmů z jeho jiné podnikatelské činnosti, kterou má zapsanou v předloženém výpisu ze živnostenského rejstříku, ostatně, soud se již k této otázce částečně vyjadřoval v rámci posuzování návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku v usnesení ze dne 23. 6. 2025, kterému i z těchto důvodů nemohl vyhovět. Soudu tak nezbyvá než zopakovat, že žalobce vůbec o svých hospodářských poměrech, které měly být dle jeho tvrzení zásadně zasaženy důsledky napadeného rozhodnutí, neuvedl ničeho konkrétního, rovněž tak žalobce neuvedl ničeho konkrétního ke své rodinné a osobní situaci, přestože se na ni odvolával (např. zda má partnerku a děti, jestli jsou nezletilé, jaké jsou jejich náklady na pokrývání základních životních potřeb, zda má úvěr a další finanční závazky) nebo další významné skutečnosti, které by skutečně svědčily o tom, že v důsledku ztráty řidičského oprávnění na podkladě napadeného rozhodnutí vznikne žalobci újma v pásmu existenčního ohrožení. Žalobce sice v rámci odvolání uvedl, že jeho matka je po náročné operaci odkázaná na péči žalobce, kdy v rámci této péče o ní žalobce nutně potřebuje řidičské oprávnění, opět však zůstalo jen u nedoložených tvrzení.

57. Soud tak neměl dostatek podkladů pro závěr, že uložené sankce jsou pro žalobce likvidační. Soud navíc neměl ani povinnost žalobce vyzývat k doložení těchto skutečností, neboť je primárně na žalobci, aby svá tvrzení řádně doložil, přeje-li si účinně dosáhnout požadovaného výsledku. Právě z tohoto důvodu pak nemůže obstát ani námitka žalobce, že k této věci chtěl být vyslechnut a žalovanému bylo známo, že pracuje jako profesionální řidič, přesto tyto skutečnosti žalovaný nezohlednil. Žalovaný, resp. správní orgán I. stupně neměl indicie o tom, že pro žalobce by mohlo být uložení pokuty ve výši poloviny zákonem stanovené sazby likvidační, přičemž žalovaný měl naopak indicie od samotného žalobce, že je schopen vygenerovat určitý, patrně nikoliv bagatelní obnos financí, kterým chtěl dobrovolně přispět na kompenzační účely obětem dopravních nehod (ač sám žádnou nezpůsobil). Za takové situace se žalovaný neměl důvodu ani domnívat, že by žalobce nebyl schopen vygenerovat částku ve výši nedosahující ani průměrné hrubé měsíční mzdy zaměstnance v Praze (viz záložku Zaměstnanci a mzdy – Statistika na stránkách Českého statistického úřadu, <https://csu.gov.cz>). V případě, že žalobce svou námitkou likvidačnosti sankce mířil na trest zákazu řízení motorových vozidel soud ve shodě se žalovaným dodává, že tato sankce, jejíž smysl je především ochránit před opakováním protiprávního jednání žalobce po nějakou dobu do budoucna ostatní účastníky silničního provozu a jejich majetek, by dle logiky žalobce nemohla být v případě profesionálních řidičů uložena prakticky nikdy, neboť je jím po nějakou dobu znemožněno vykonávat svou živnost či zaměstnání. To však nemůže být samo o sobě dostatečným argumentem od upuštění od či rezignování na uložení této sankce, pokud žalobce ani netvrdil, ani nijak nedoložil, že nebude mít jiné příjmy či možnosti na hrazení nákladů na své základní životní potřeby. Okruh námitek týkajících se nepřiměřené a likvidační sankce je proto nedůvodný.
58. K námitce neposouzení žalobcovy nabídky finanční kompenzace přestupkového jednání soud jednak uvádí, že tuto nabídku žalobce poprvé učinil až v podaném odvolání ze dne 4. 7. 2024, a to slovy „[o]dvolatel je také připraven přispět peněžní částkou na pomoc obětem dopravních nehod.“ Jinak řečeno, žalobce zcela vágně a z důvodů, o kterých nezbyvá než spekulovat, naznačil vůli finančně přispět, byť na účely věcně související s povahou jeho

projednávané věci, teprve poté, co mu již bylo známo, jaký trest mu byl za vytýkaná protiprávní jednání vyměřen prvostupňovým rozhodnutím a neztotožnil se s ním. Takový postup se jeví soudu jako zcela účelový, s cílem nikoliv upřímné sebereflexe a lítosti nad svým jednáním a otevřeného převzetí odpovědnosti za spáchané přestupky (což je zřejmě smyslem takového „odčinění“ protiprávního jednání, aby mohlo být hodnoceno jako polehčující okolnost), ale s cílem pouze dosáhnout příznivější sankce, případně upuštění od ní. Žalobce však z informací dostupných soudu v této věci do dnešního dne nenavrhl, natož neuhradil žádnou finanční kompenzaci, což by právě a jen v případě jejího zaplacení mohlo být při výměře sankce, potažmo při moderování sankce soudem, zohledňováno v jeho prospěch. Z tohoto důvodu proto neměl žalovaný povinnost k tomuto náznaku „příslibu“ zaplacení kompenzace v prospěch obětí dopravních nehod jakkoliv přihlížet, natož povinnost se k němu přezkoumatelně vyjadřovat v odůvodnění napadeného rozhodnutí, či k němu případně organizovat ústní jednání nebo výslech žalobce. Navíc soud ve shodě s vyjádřením žalovaného při jednání soudu uvádí, že žalobce si taktéž částečně protiřečí, neboť na jedné straně argumentoval, že uložená sankce je pro něj zcela likvidační, na druhé straně tím deklaroval, že má dostatek finančních prostředků, které může věnovat na filantropické účely. I tato námitka je nedůvodná.

59. Ani námitku porušení zásady ústnosti správního řízení a porušení práva na spravedlivý proces neshledal soud důvodnou. Žalovaný se k této námitce vyjádřil na straně 4 napadeného rozhodnutí. Protože se ztotožnil s vypořádáním této otázky v prvostupňovém rozhodnutí, odkázal na něj. Správní orgán I. stupně přitom na straně 6 svého rozhodnutí k tomu uvedl, že z účasti na jednání se omluvil pouze žalobce, nikoliv zástupce žalobce, který byl zmocněn k veškerým právním jednáním a úkonům v této věci, k jednání se však nedostavil nikdo z nich, ač byli o termínu jednání řádně zpraveni, proto správní orgán projednal věc v jejich nepřítomnosti s ohledem na § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
60. Podle § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich [k] *ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.*
61. Soud k tomu uvádí, že ač si dokáže představit i preciznější odůvodnění neuznání omluvy žalobce z nařízeného ústního jednání v samotném rozhodnutí, ve světle výše citovaných judikатурních závěrů k otázce nepřezkoumatelnosti a ve spojení s naopak precizním a obsáhlým poučením o možnostech omluvy z jednání v předvolání ze dne 6. 3. 2024 soud neshledal napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné či postup správních orgánů nezákonným. Správní orgány se zjevně touto námitkou zabývaly, vyjevily, jak o ní uvažovaly a k jakému výsledku dospěly. Soud se přitom ztotožnil se závěrem správních orgánů, že omluva žalobce nebyla *náležitá*, resp. nebyl prokázán *dostatečný* důvod k odročení jednání.
62. Jak vyplynulo z rekapitulace obsahu správního spisu (viz body 23. a 24. výše), žalobce sice sdělil správnímu orgánu, že se na jednání nedostaví a z jakého důvodu, toto tvrzení ovšem nijak fakticky nedoložil. Byť se v omluvě z jednání ze dne 15. 4. 2024 uvádí mezi přílohami kromě plné moci též kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, toto rozhodnutí nebylo skutečně doloženo, a tato skutečnost vyplývá i z průvodky doručeného digitálního dokumentu – datové zprávy na č. 1. 59 správního spisu, kde se v informacích o datové zprávě uvádí pouze jedna příloha – a to plná moc.

63. Správní orgán I. stupně přítom v předvolání k ústnímu jednání žalobce podrobně poučil o podmínkách, za kterých bude jednat v nepřítomnosti žalobce, resp. jakým způsobem se lze v případě nutnosti z jednání účinně omluvit. Žalobce evidentně tyto podmínky nesplnil. Správní orgán tak neměl doloženo, že žalobce má skutečně *dostatečný důvod*, pro který se nemůže osobně dostavit a účastnit se ústního jednání, neboť sdělení o dočasné pracovní neschopnosti bez jeho doložení potvrzením od lékaře není akceptovatelným důvodem pro odročení jednání a v takovém případě se stává „pouhým“ sdělením v rámci obecně platných společenských pravidel slušnosti o tom, že obviněný z přestupku nebude na řádně nařízeném jednání přítomen. O těchto následcích byl žalobce dle názoru soudu správním orgánem I. stupně více než dostatečně předem poučen.
64. Pojmy „*náležitá omluva*“ či „*dostatečné důvody*“ je nutno vnímat jako neurčité právní pojmy, prostřednictvím kterých zákonodárce umožňuje aplikujícím správním orgánům dostatečně zohlednit konkrétní okolnosti každého případu a posoudit, zda daná situace pod ten-který neurčitý právní pojem spadá. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. V případě neurčitých právních pojmů soud zkoumá, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné (viz rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2007, čj. 7 As 78/2005-62). Tyto pojmy správní orgán I. stupně vyložil již předem v samotné předvolance k ústnímu jednání v rámci poučení, žalovaný na správnost postupu správního orgánu I. stupně odkázal a soud se s tímto výkladem beze zbytku ztotožnil.
65. Pokud se účastník řízení, který byl předvolán, nemůže k ústnímu jednání dostavit, musí se náležitě omluvit. Omluva přichází v úvahu jen ze závažných důvodů a současně platí, že musí být včasná. K náležitostem omluvy obviněného z přestupku z ústního jednání se v řadě svých rozsudků vyjadřoval NSS. Dospěl přitom k závěru, že sice nemusí jít nutně vždy o omluvu předem, že však omluva musí být učiněna bezodkladně (rozsudek ze dne 12. 3. 2009, čj. 7 As 9/2009-66) a obviněný ji musí odůvodnit (rozsudek ze dne 22. 2. 2006, čj. 1 As 19/2005-71). NSS v rozsudku ze dne 21. 6. 2013, čj. 6 As 25/2013-23, uvedl, že „*aby mohla být omluva obviněného z přestupku z nařízeného ústního jednání považována za náležitou, musí být splněny tři podmínky: 1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*“ (soud dodává, že byt se tyto rozsudky týkaly předchozí právní úpravy o přestupcích, závěry tam učiněné nepochybně dopadají i na nyní posuzovanou věc, neboť zkoumaný institut a jeho smysl a účel se novou právní úpravou nezměnil).
66. K tomu lze podpůrně též odkázat na závěry z komentářové literatury, podle které „[p]okud se účastník řízení, který byl předvolán, nemůže k ústnímu jednání dostavit, musí se náležitě omluvit. Omluva přichází v úvahu jen ze závažných důvodů a současně platí, že musí být včasná. V opačném případě, tj. kdy se účastník řízení ani nedostaví, ani neomluví, může být v případě

potřeby k předmětnému ústnímu jednání podle § 60 spr. řádu předveden. Zvláštní pravidla přitom platí v případě nepřítomnosti obviněného, který by svojí nepřítomností u ústního jednání mohl mařit průběh řízení. Pro tyto eventuální případy zákonná úprava stanoví, kdy je možno ústní jednání konat i bez přítomnosti obviněného. Především je tomu tak tehdy, pokud se obviněný na předvolání k ústnímu jednání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu, což přísluší bezprostředně posoudit správnímu orgánu, který řízení o přestupku vede. Dalším případem, kdy by bylo možné konat ústní jednání bez přítomnosti obviněného, je, že byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti. V obou případech však platí, že toto je možné jen tehdy, pokud nepřítomnost obviněného u ústního jednání nebude na překážku zjištění stavu věci.“ (BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář. § 80. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer. ASPI_ID KO250_2016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.).

67. Soud nemohl přisvědčit ani poslední námitce žalobce, že byl v rozporu se zákonem uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., odmítnutí podrobit se vyšetření.
68. Žalobce zde polemizuje s názorem, že nepodrobení se vyšetření mělo být správně podraženo pod § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, podle kterého mělo být na žalobce hleděno, jako by byl ovlivněn návykovou látkou, nikoliv, že se dopustil vytýkaného přestupku, což by ve svém důsledku mělo i vliv na výši uložené sankce.
69. S tímto názorem se však soud nemohl ztotožnit, neboť z daného ustanovení jasně vyplývá, že se na danou věc neaplikuje. Podle tohoto ustanovení platí, že *[v] případě, že povinná osoba podle odstavce 1 orientační vyšetření odmítne nebo takové vyšetření nelze provést nebo úspěšně dokončit, provede se odborné lékařské vyšetření. Pokud odborné lékařské vyšetření osoba odmítne, hledí se na ni, jako by byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.* Takovou osobou podle odstavce 1 písm. a) citovaného ustanovení je i osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek
70. Žalovaný se k této námitce vyjádřil na straně 4 napadeného rozhodnutí. Konkrétně uvedl, že zákon o silničním provozu stanovuje, že řidič je povinen podrobit se na výzvu Policie ČR vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn návykovou látkou. Pokud se řidič po pozitivním orientačním vyšetření (např. dechové zkoušce) odmítne podrobit odbornému lékařskému vyšetření (např. odběru krve), jedná se o samostatný přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d). citovaného zákona. Na druhou stranu, domněnka, že řidič je pod vlivem alkoholu nebo návykové látky, se uplatňuje pouze tehdy, pokud neexistuje jiný důkazní prostředek, tj. např. když nebylo provedeno ani orientační vyšetření. Odmítnutí odborného lékařského vyšetření po pozitivním orientačním testu však tuto domněnku automaticky nevyvolává, zákon tyto dvě situace rozlišuje a odmítnutí podrobit se vyšetření (přestupek) není totožné s prokázáním vlivu alkoholu, přičemž zákon neumožňuje tyto dvě kategorie zaměňovat.
71. Soud se s tímto posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Ze textu § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb., jasně vyplývá, na situaci žalobce nedopadá, neboť v daném případě se žalobce orientačnímu vyšetření podrobil, přičemž z výsledků tohoto vyšetření na přístroji Drugwipe 5SP vyplynulo, že byla zjištěna přítomnost látek THC/AMF/MET. Jelikož se však odmítl podrobit též odbornému lékařskému vyšetření, nebylo již možné prokázat konkrétní

koncentraci uvedených látek u žalobce. Podmínky ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017 Sb., zjevně dány nebyly, neboť textace tohoto ustanovení zjevně mluví o odmítnutí orientačního vyšetření. Soud tak konstatuje, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně nijak nepochybili, pokud jednání žalobce právně kvalifikovali tak, jak bylo uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. I tato námitka je tak nedůvodná.

72. Aniž by se soud chtěl dopustit jakéhokoliv mravného kárání žalobce, musí si v této souvislosti nad rámec nezbytně nutného klást otázku, po kom více je nutno vyžadovat dodržování platných právních pravidel silničního provozu než po *profesionálních* řidičích, kteří se živí přepravou osob, věcí nebo obojího, a vstupují tak každodenně do silničního provozu, kterého se účastní nespočetné množství dalších subjektů. Z pohledu soudu je naopak vhodné na řidiče profesionály klást i přísnější požadavky na dodržování pravidel silničního provozu, neboť jsou předmětem jejich podnikání či činnosti a mají být s nimi nejen pečlivě obeznámeni, ale je i striktně dodržovat. Z průběhu vytýkaných skutků a časové souslednosti vytýkaných protiprávních jednání žalobce však vyplynulo, že tomu tak v jeho případě nebylo. Soud však považuje takový stav za o to závažnější, že žalobce takovýmto přístupem k (ne)dodržování pravidel silničního provozu a nedbalostního zneužívání návykových látek neohrožuje v silničním provozu pouze sebe, ale nespravedlivě také spoustu jiných nevinných lidí na životě a zdraví. Bylo pouhým štěstím, že ani v jednom z případů vytýkaných protiprávních jednání žalobce nedošlo ke zranění, usmrcení nebo škodě na majetku, což bylo rovněž zohledněno při výměře sankce jako výrazná polehčující okolnost.

VI. Závěr a náklady řízení

73. Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto jí zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
74. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovaný sice úspěch ve věci měl, ale žádné náklady řízení nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti mu nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí

doručeno. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 8. září 2025

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně